

Arrest

nr. 237 123 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Waterloopstraat 59
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 december 2019 tot weigering om verzoeker terug in zijn vorige administratieve toestand te plaatsen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die in het bezit is van een C-kaart geldig tot en met 13 juni 2018, wordt op 20 maart 2014 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.2. Verzoeker dient op 13 maart 2019 een aanvraag in om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 6 december 2019 een beslissing tot weigering om verzoeker opnieuw in zijn vorige

administratieve toestand te plaatsen. Deze beslissing, die verzoeker op 8 januari 2020 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Betrokkene werd op 20/03/2014 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 13/03/2019 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene legt onvoldoende bewijzen voor van zijn aanwezigheid in België sinds 01/01/2014. De enige bewijzen die kunnen aanvaard worden zijn opsluitingsfiche van 2015, attest van het OCMW Turnhout dat bewijst dat betrokkene in 2015 en 2019 regelmatig op gesprek kwam. Dit attest vermeldde ook dat betrokkene op 07/02/2017 op gesprek kwam. Uit een attest van het Justitiehuis van 27/02/2019 blijkt dat betrokkene in het kader van een probatiemaatregel in de periode tussen 22/06/2011 en 21/06/2014 werd opgevolgd maar concrete data van contact werden niet vermeld. Eveneens werd een attest van gevangenschap van 2015 voorgelegd met strafonderbrekingen. Hij werd vrijgesteld op 22/10/2016. Tevens werden bewijzen voorgelegd van het CAW waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 2014 - 2019 op regelmatige wijze contact heeft gehad maar concrete data van contacten werden niet voorgelegd.

Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf 01/01/2014 tot 31/12/2014 en van 01/03/2017 tot 31/12/2018.

Op 25/11/2019 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een e-mail van het OCMW waarin werd vermeld dat alle bewijzen reeds zijn opgestuurd.

Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 (9BIS) van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen, werd aldus geschonden.

b)

Hoewel verzoeker kennis kreeg van de motieven van de beslissingen van verweerster, doch rechtvaardigen deze de bestreden beslissingen niet.

Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

In casu miskent verweerster dit.

De beslissing van 6.12.2019 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2, § 2 Vreemdelingenwet.

c)

-Verzoeker werd sinds 20.03.2014 afgevoerd van ambtswege.

Verzoeker was voorheen in het bezit van een C-kaart, geldig tot 13 juni 2018.

Verzoeker had geen adres zodoende dat hij niet in de mogelijkheid was om een verlenging aan te vragen.

Verzoeker diende vervolgens een aanvraag in voor een referentieadres via het OCMW van Turnhout. Vandaaruit werd de aanvraag gedaan om terug hersteld te worden in zijn vorige administratieve toestand (C-kaart) aangezien er enkel dan een referentieadres kan worden toegekend. Op 21.03.2019 werden verschillende bewijzen bezorgd aan de gemeente die zijn voortdurend verblijf in België in de afgelopen 5 jaren aantonen.

De beslissing liet enige tijd op zich wachten en er werd navraag gedaan naar de stand van zaken. Hierbij vernam verzoeker dat er door DVZ aan de gemeente een brief werd verstuurd met verzoek bijkomende bewijzen binnen te brengen. Dit schrijven mocht verzoeker nooit ontvangen nu verzoeker dakloos is en deze brief door de gemeente werd verzonden aan het laatste domicilieadres van verzoeker.

Verzoeker heeft deze mogelijkheid aldus niet kunnen benutten.

Er wordt vervolgens door DVZ een negatieve beslissing genomen.

DVZ verwijst naar het vermoeden overeenkomstig art. 39§7 KB van 08/10/1981 dat stelt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens het bewijs van tegendeel.

DVZ meent dat er niet is aangetoond dat verzoeker in het land verbleef in de periode vanaf 1.01.2014 tot 31.12.2014 en van 1.03.2017 tot 31.12.2018.

Deze beslissing werd onterecht genomen gelet op de gevoegde stukken die reeds in het bezit waren van DVZ en die een verblijf aantonen. Anderzijds benut verzoeker de mogelijkheid om bijkomende stukken te voegen nu het schrijven, waarbij hem om bijkomende stukken werd gevraagd, hem nooit bereikt heeft nu verzoeker dakloos was.

I.

Vooreerst oordeelt DVZ dat verzoeker geen bewijzen levert van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf 1.01.2014 tot 31.12.2014.

Verzoeker verwijst hierbij naar de stukken die reeds werden bezorgd aan DVZ en meer bepaald de verhoren bij de politie te Turnhout.

Het verhoor zelf dateert van 25.11.2014 zodat dit ontegensprekelijk het bewijs levert dat verzoeker zich toen op het Belgisch grondgebied bevond.

Bovendien wordt verzoeker verhoord omtrent feiten waarbij verzoeker op 7.10.2014 door de politie werd gecontroleerd op de Grote Markt te Turnhout.

Vervolgens stellen dat verzoeker in heel 2014 zich niet in België bevond maakt een schromelijke miskening uit van de stukken uitgaande van de Lokale Politie te Turnhout.

Bovendien werd verzoeker veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Turnhout bij vonnis van 26.05.2015 voor feiten die zich hebben voorgedaan in de periode tussen 15.07.2014 en 8.10.2014. De straf hierop volgend heeft verzoeker tevens uitgezeten. Het attest van gevangenschap is reeds in het bezit van DVZ.

Tevens bevestigt de Justitieassistent, mevr. P., dat verzoeker aanwezig was op de afspraken in het justitiehuis op 28.01.2014, 10.03.2014, 8.04.2014, 8.05.2014, 5.06.2014.

Gelet op het feit dat de periode van 1.01.2014 tot 31.12.2014 werd weerhouden en verzoeker wel degelijk aantoonde dat hij in de periode van 28.01.2014 tot 25.11.2014 in België verbleef, kan er niet gesteld worden dat verzoeker langer dan een jaar afwezig zou geweest zijn in 2014.

II.

Vervolgens weerhoudt DVZ een periode van 1.03.2017 tot 31.12.2018 waarin verzoeker niet bewijst dat hij in België heeft verbleven.

Verzoeker mocht nooit de uitnodiging tot het voegen van bijkomende stukken ontvangen gelet op het feit dat hij dakloos was en deze brief werd verzonden aan zijn laatste domicilieadres.

Verzoeker voegt dan ook bijkomende stukken:

-verklaring van CAW De Kempen dd. 21.01.2020 waarin uitdrukkelijk wordt opgenomen dat verzoeker bijna dagelijks de afgelopen jaren een bezoek brengt aan De Lange Gaank. Er worden tevens foto's gevoegd dat verzoeker aanwezig is op de Teamdag van Mars Olen op 15.09.2017.

Deze verklaring houdt een verdere verduidelijking in van de verklaring van CAW De Kempen dd 6.03.2019 die reeds eerder werd bezorgd aan DVZ doch waarmee DVZ geen rekening heeft gehouden. Hierin wordt verklaard dat zij verzoeker zien van 2015 tot heden (6.03.2019 op het moment van de verklaring).

In de verklaring van 21.01.2020 wordt verduidelijkt dat dit niet gaat over sporadische ontmoetingen doch over bijna dagelijkse contacten.

Er kan dan ook niet gesproken worden van een afwezigheid van langer dan een jaar.

Hiermee is aangetoond dat verzoeker voortdurend verblijft in België, ook in de periode van 1.03.2017 tot 31.12.2018.

Ook via straathoekwerk was er regelmatig contact met verzoeker.

DVZ miskent dan ook de bewijzen die voorliggen en motiveert geheel onterecht dat er geen bewijzen worden geleverd van het verblijf in België vanaf 1.01.2014 tot 31.12.2014 en van 1.03.2017 tot 31.12.2018."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt gesteld dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van een aanwezigheid in België voor de periode van 1 januari 2014 tot 31 december 2014, evenals van 1 maart 2017 tot 31 december 2018. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgelegde bewijsstukken, evenals gemotiveerd omtrent het e-mailbericht van het OCMW waarin wordt vermeld dat verzoeker dakloos was en niet eerder kennis kon nemen van de door verweerder verstuurd brief met de vraag naar bijkomende bewijsstukken. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 19, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geconcludeerd dat verzoeker zijn recht op terugkeer heeft verloren. Uit een lezing

van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. De doelstelling van de formele motiveringsplicht is derhalve bereikt. Verzoeker toont ook niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

[...]

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

2.6. De Raad merkt op dat het in casu niet ter discussie staat dat verzoeker sedert 20 maart 2014 ambtshalve werd geschrapt door het gemeentebestuur. Evenmin betwist verzoeker dat verweerder kon verlangen dat hij bewijzen diende voor te leggen van een aanwezigheid in het Belgische Rijk voor de periode van 1 januari 2014 tot en met 31 december 2014, evenals voor de periode van 1 maart 2017 tot en met 31 december 2018. De libellering van de bestreden beslissing houdt in dat slechts indien verzoeker gefundeerde kritiek uit voor beide periodes, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.7. Wat betreft de aanwezigheid in het Rijk voor de periode van 1 maart 2017 tot 31 december 2018, heeft verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag om terug in zijn vorige administratieve situatie te worden geplaatst, blijkens het administratief dossier de volgende bewijzen overgemaakt:

- verklaring van het OCMW Turnhout, met betrekking tot contactmomenten op verschillende data in 2015, op 7 februari 2017 en verschillende data in 2019;
- verklaring van een medewerkster in het inloopcentrum ‘De lange gaank’ (CAW), dat verzoeker *“een regelmatige bezoeker is bij ons”*, dat hij *“actief deelneemt [...] aan activiteiten”* en dat zij hem *“sinds januari 2015 tot heden [zien]”*;
- verklaring van een medewerker van het CAW, dat verzoeker *“op zeer regelmatige wijze contact heeft gehad in de periode 2014-2019 met straathoekwerk Turnhout”*.

2.8. Wat betreft de voormelde verklaring van het OCMW van Turnhout, laat verzoeker deze in zijn verzoekschrift totaal onbesproken. Alleszins kan de Raad vaststellen dat deze verklaring enkel handelt over data die vallen buiten de periode van 1 maart 2017 tot 31 december 2018. Verder blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat verweerder tevens rekening heeft gehouden met de stukken die uitgaan van het CAW. Verweerder stelt vast dat deze stukken gewag maken van regelmatige contacten met verzoeker, zonder dat hierop concrete data worden geplakt. Verweerder is van oordeel dat op grond hiervan geen aanwezigheid in het Rijk in de voormelde periode kan worden bewezen. Verzoeker betwist, laat staan weerlegt dit niet. Verzoeker voegt thans bij zijn verzoekschrift bijkomende stukken van het CAW, waarmee hij de frequentie van het contact met het CAW tracht te concretiseren en te verduidelijken. In deze wijst de Raad er evenwel op dat hij zich, als annulatierechter, voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de totstandkoming van deze beslissing. De Raad vermag derhalve geen rekening te houden met stukken

die slechts voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd. Verzoeker kan deze stukken dan niet dienstig aanwenden om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

2.9. Waar verzoeker een betoog voert aangaande zijn dakloosheid en aanvoert dat hierdoor de uitnodigingsbrief van verweerder tot het overmaken van bijkomende stukken hem *“nooit bereikt heeft”*, en hij dus thans wel degelijk nieuwe stukken mag voegen, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst verplicht geen enkele wettelijke bepaling verweerder ertoe om in het kader van een verzoek om opnieuw in de vorige administratieve situatie te worden geplaatst, de aanvrager uit de nodigen om bijkomende informatie over te maken. Het komt in de eerste plaats aan de aanvrager toe om zijn aanvraag te stofferen met alle nuttige documenten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het verleden meermaals een verzoek om terug in de vorige administratieve positie te worden geplaatst heeft ingediend, zodat hij reeds wist welke bewijsstukken verweerder in dit verband verlangde. Indien evenwel verweerder op eigen initiatief beslist bijkomende stukken te vragen, dient hij dit op zorgvuldige wijze te doen. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verweerder in casu een onzorgvuldig gedrag kan worden verweten. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verweerder zijn brief van 9 juli 2019 – waarin wordt gesteld dat de overgemaakte bewijzen onvoldoende zijn en er nood is aan *“specifieke data [...] van aanwezigheid in het Rijk”*, waaronder voor de periode *“van 01/03/2017 tot 31/12/2018”* en dat de bewijsstukken moeten worden overgemaakt *“binnen een maand na datum van dit besluit”* – heeft overgemaakt aan de stad Turnhout, waarbij wordt gevraagd verzoeker *“uit te nodigen om zich aan te bieden bij uw diensten”*. Aldus heeft verweerder geoordeeld dat het opportuun was dat de stad Turnhout – op wiens grondgebied verzoeker verblijft en die aldus het best geplaatst is om de correspondentie voor verzoeker af te handelen – verzoeker persoonlijk zou uitnodigen om bijkomende documenten voor te leggen. Dergelijke handelwijze kan, in het licht van de dakloosheid van verzoeker, niet als een onzorgvuldig handelen worden beschouwd. Dat de stad Turnhout blijkens het administratief dossier vervolgens de betrokken brief van de verwerende partij van 9 juli 2019 heeft overgemaakt aan het laatst gekende domicilieadres van verzoeker kan de verwerende partij niet worden verweten. Alleszins dient te worden vastgesteld dat uit het in de bestreden beslissing besproken e-mailbericht van het OCMW van Turnhout van 22 november 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, kan worden afgeleid dat verzoeker uiteindelijk wel kennis heeft kunnen nemen van de voormelde uitnodigingsbrief van de verwerende partij van 9 juli 2019. In voormeld e-mailbericht stelt de medewerker van het OCMW dat *“alle bewijzen die wij hebben, zijn reeds naar jullie opgestuurd. Daarnaast is het natuurlijk niet gelukt om contact op te nemen voor de deadline die jullie hebben opgegeven”*. Aldus kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker ten laatste op 22 november 2019 kennis heeft genomen van de uitnodigingsbrief van verweerder van 9 juli 2019. De bestreden beslissing dateert van 6 december 2019. Verzoeker heeft gedurende de twee weken tussen de uiterste datum van kennisname van de uitnodigingsbrief van verweerder van 9 juli 2019 en het treffen van de bestreden beslissing, geen bijkomende stukken overgemaakt, noch heeft hij verzocht om uitstel. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan waarom het voor hem niet mogelijk was om ten laatste vanaf 22 november 2019 alsnog bijkomende stukken over te maken aan verweerder of om uitstel te verzoeken. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker voorafgaand aan de totstandkoming van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van de vraag om bijkomende stukken over te maken, doch dat hij van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de uitnodigingsbrief van verweerder van 9 juli 2019 hem *“nooit bereikt heeft”*. Hij kan dit dan ook niet aanwenden als reden waarom hij thans wel degelijk nieuwe stukken zou mogen voegen bij zijn verzoekschrift.

2.10. Verzoeker betwist zoals reeds gezegd niet dat verweerder bewijzen van zijn aanwezigheid in het Rijk voor de periode van 1 maart 2017 tot 31 december 2018 kon verlangen. Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengt dat hij geen bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in het Rijk voor de voormelde periode. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Waar verzoeker nog ingaat op de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn aanwezigheid in het Rijk voor de periode van 1 januari 2014 tot 31 december 2014, wijst de Raad erop dat zelfs indien verzoekers kritiek hierop gegrond is, dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. punt 2.6). Een onderzoek hiervan dringt zich derhalve niet op.

2.11. Het staat verzoeker steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst, ditmaal vergezeld van de nieuwe stukken die hij thans bij zijn verzoekschrift voegt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA